

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 4019 van 26 november 2007
in de zaak X/IIde kamer

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. KAMERVOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Braziliaanse nationaliteit op 11 juni 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing tot weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten van 16 januari 2007.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 16 oktober 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 november 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. DE POURCQ, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. NOËLLE, die loco E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

Op 19 december 2006 diende verzoekster een aanvraag in tot vestiging als moeder van de minderjarige T. R. E., die de Belgische nationaliteit bezit.

Op 16 januari 2007 nam de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. De motivering van de bestreden beslissing luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING (2)

Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op vestiging als bloedverwant in opgaande lijn:

Betrokkene heeft een aanvraag tot vestiging gedaan in functie van haar minderjarig kind.

Betrokkene is niet ten laste van dit kind.

"(...)"

2. Onderzoek van het beroep.

2.1 Verzoekster vraagt om de samenvoeging van onderhavig beroep met het verzoek tot herziening van V. R. T., haar echtgenoot. De Raad stelt echter vast dat hij in hoofde van V. R. T. niet gevat werd. Een samenvoeging is aldus niet mogelijk. Bovendien is het voorliggend administratief dossier volledig en bevat het stukken over beide echtgenoten, zodat de Raad in deze zaak kan oordelen.

2.2 Als eerste middel voert verzoekster de schending van art. 40, §6, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), artikel 61, van het K.B. van 8 oktober 1981 en de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals die voortvloeit uit de artikelen 1 tot en met 3, van de wet van 29 juni 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de Wet Motivering Bestuurshandelingen) aan.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (R.v.St., nr. 110.071, 6 september 2002; R.v.St., nr. 129.466, 19 maart 2004; R.v.St., nr. 132.710, 21 juni 2004). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

In de mate waarin verzoekster de materiële motiveringsplicht geschonden acht, slaagt zij er niet in aan te tonen dat de feitelijke vaststellingen van de verweerder niet correct zijn. Een verder onderzoek naar het middel zou de Raad verplichten de feitelijke toedracht van de aanvraag te beoordelen wat zaak is van de tot beslistten bevoegde overheid. Wanneer de Raad een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij immers niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststellingen van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die daarmee onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, met andere woorden wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De Raad stelt vast dat verzoekster niet aantoonde dat de feiten niet op behoorlijke wijze werden

vastgesteld en evenmin dat de motieven kennelijk onredelijk zouden zijn. Het feit dat verzoekster het niet eens is met de beoordeling van de verweerder maakt op zich uiteraard geen middel tot vernietiging van de bestreden beslissing uit.

Artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Met de E.G.-vreemdeling worden eveneens gelijkgesteld, de echtgenoot van een Belg die zich met hem vestigt of komt vestigen, alsook hun bloedverwanten in de nederdalende lijn beneden 21 jaar of die te hunnen laste zijn, hun bloedverwanten in de opgaande lijn die te hunnen laste zijn, en de echtgenoot van die bloedverwanten in de nederdalende en in de opgaande lijn, die zich met hen vestigen of komen vestigen.”

Uit bovenvermeld artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet volgt dat een bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan zich slechts kan vestigen bij deze Belgische onderdaan, voor zover hij ten laste is van deze Belgische onderdaan.

Wat de schending van artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet betreft stelt de Raad vast dat de aanvraag tot vestiging door de verzoekende partij werd ingediend enkel *“als moeder van”*. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij nalaat aan te tonen op welke manier zij ten laste is van haar kind. Dit determinerend motief is pertinent. De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken kon op grond hiervan redelijkerwijze beslissen dat de verzoekende partij niet voldeed aan de voorwaarden voorzien in artikel 40, §6, van de Vreemdelingenwet. De beslissing werd correct en op afdoende wijze genomen.

Het middel is ongegrond.

2.3 Als tweede middel roept verzoekster de schending in van art. 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 (hierna: EVRM).

Artikel 8 EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (R.v.St., nr. 99.581, 9 oktober 2001). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen hetwelk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Aangezien hierboven reeds werd aangetoond dat verzoekster niet aantoonde onder het toepassingsgebied van art. 40, §6, van de Vreemdelingenwet te vallen, kan zij de schending van dit artikel niet nuttig aanvoeren en een correcte toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending uitmaken van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 153.366, 9 januari 2006).

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 26 november 2007 door:

dhr. J. BIEBAUT, wnd. Kamervoorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. N. WELLENS, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

N. WELLENS.

J. BIEBAUT.